

Bludičky.

Roanoke, Va. — Jane Kloudny.

Jen nejdávší pánevě rádi se k "otci" Elbingovi časem přiblíží, ale nejdávší tak k vší něm, jako spíše k vší krásným sém jeho dvou deversůk.

Z těchto dvou starší, slečna Charlotte byla vzorem dozradě ženské krásy, mladší snívá Vanda pak rozkošným, právě se rozvíjejícím poupětem.

Slečna Charlotte či, jak jí zkrátili říkali Loty, byla ohnivá asi čtyřicetiletá brunetka vysoké postavy, plných tváří, kdežto její bližší sestra byla také velká a černoká, ale stihla a něžná blondýnka. Lajtnanti a kadetové o nich říkali, že jsou obě stejně krásné, ale kdežto přý Lotka svým ohnivým a smyslným očima vybírala: mlhý nne, padni mi do náruží, Vanda poroučela: a na kolena, modli se ke mně.

Zlí jazykové ujišťovali, že páni lajtnanti mnohem raději a častěji poslouchali vyzvání Lotěm, což je konečně pochopitelné, poněvadž spočívání v měkkém objetí slavné Polky bylo jistě příjemnější, než tlačit si kolena na tvrdém kameni nebo podlaže. Ale zlí jazykové pronášali takováto své tvrzení velice opatrně, používají papá Elbing jako kavalíra a ofeř potrpěl si nejen na vlastní čest, ale byl i přísným strážcem etí svých deversůk.

Takto žila ctihodná ta rodina život velice důstojný a bezstarostný; důstojný proto, že nikdo nepropracoval, což se pro lidi vojenského stavu ovšem ani nehodilo, bezstarostný pak proto, že třeba česem nebylo v stavení peněz, vědělo se, že nějaké peníze přece již nějak na potřebné slušné živobytí se seženou.

Elbingovic vedli — jak se tehdy říkalo — nobil dům. Měli služku, kterou byli přivedli s sebou do Prahy již z Polska, a pan hejtman vydržoval si pro svou postulu čistění šatstva, a posylky svého prefaty, starého to vysloužilce, který různým způsobem tak to skrovně živobytíčko po o strové Kampě a nejbližším okolí si vytloukal.

Papá Elbing celé dny i noci chodil po hostincích, vinárních a kavárnách, kde se scházeli lepší a nejlepší lidé. Hrával tu karty — vždycky s velkým štěstím, mluvil o politice — vždy s velikou kuráží. Nebyť toho, že byl takovým horlivým Rakušanem, který si přál, aby všech patnáct milionů Poláků — dle jeho počtu — přišlo pod rakouskou vládu, — bylo by se mu jistě zle dařilo, neboť to byl duch nepokojný, jakobinský, revolucionářský. Někdy mluvil takové divoké řeči, že se to až skoro nesrovnávalo s jeho předstíraným přáním o sjednocení Polska a časem dovedl svou ohnivost i výmluvnost strhnouti i lidi jinak dosti opatrné k řečem, jež je velice pábily, když se jim pivo nebo víno z hlavy vykonfalo. A někdy se stalo, že takový neprozřetelný mluvk, až úředník nebo důstojník, najednou byl z Prahy přesazen někam do Cher nebo do Itálie, aniž by byl o to stál.

Jedinou skutečnou prací kapitána von Elbinga, o kteréž ale kromě domácích nikdo nevěděl, bylo, že občas napsal dlouhatánské psaní, kteréž z pravidla donášela na poštu do Prahy, do "nové abady" stará služka. Jiného s těmi dopisy pan hejtman nikdy neposlal a sám také nečetl.

Jakožto kavalíer, třeba že jen "von", ale přece ze starého, dobrého rodu, a při tom důstojník, měl hejtman Elbing přístup i do slechtických kruhů. Byl-li zde viděn rád či nerad, nedato se pověděti, poněvadž dobrý ton zapovídá vznešené společnosti, aby podobné věci dávala na jevo. Jisté nebylo, že Elbing s některými vyššími pány od zemského gubernia byl v jakési, ovšem trochu podivné důvěrnosti, a to stačilo, aby ho i ostatní mezi sebou trpěli, a to tím více, že nebylo přičinný, proč ho odpuditi.

jinak byl kapitán výborným společníkem, pravou ozdobou každé hostiny. Jíst a pít uměl, že by ho byli zvali již k vší pozvání, avšak apetitu, a při tom dovedl baviti, aniž by přišel dost málo do rozpaků, byli-li někým postěni při přebáňání nebo došla při lí. Posledním útočiskem jeho v tom případě býval pohrůzka souborem, při němž strašlivě koulel očima, křel až běda a plival až hrůza, ale na konce přece nikdy se nebl. Za jímavo bylo, že vždy sáhal do kapsy, plných divných jakýchsi papírů a papírků pro dokumenty toho, co vypravoval, ale nikdy jich nenašel, zapomenutý je právě doma. Ale přitě je přinese a ukaže.

Při tom znal každého, o kom se promluvílo, ať to byl Napoleon nebo Poniatowski, car Alexander nebo Konstantin, a každým buň chodil do školy nebo hrával v karty, nebo aspoň s ním měl souboj. Mluvil-li se o ženách, byl dosti delikátní, aby neprozradil, co s nimi měl, ale urkal tak vý, že každé děvče, že něco asi býti musilo.

Ať se v posledních čtyřiceti letech stalo ve světě kdekoliv a cokoliv, on při tom byl nebo to na spou předpověděl. Někdy byl patrně na dvou místech souasně, při němž se na konce vysvětlilo, že na tom jednom místě byl vlastně indirektně, a že tam vůbec nebyl, ale ruce v tom měl a nebyť jeho, že by to bylo doecia jinak dopadlo. A když mu ku příkladu dokázali, že v Sibíři nebyl, poněvadž to jindy byl popřel, dokázal zase on, že tam vlastně byl, ale že se o tom nesmí z ohledu státních a ještě jiných mluvit.

Konečně dospěl tak daleko, že mu nikdo nevářil, kdyby byl třeba dokumentárně zjistil sám o sobě, že skutečně existuje, ale ovšem říci mu to netroufal si nikdo. Byl neskodným mluvkou, ale jinak docela ctihodným člověkem, poněvadž byl slechticem, důstojníkem, starým pánem a otcem dvou rozkošných panen. A kromě toho měl ještě jednu dobrou vlastnost: nemávil polku, jako kdo jiný v té době, ale při tom měl nevšední odvahu zcela nepokrytě se jí posmívat a psí hlavu na ni strkat.

O policeích a policii uměl vypravovat výtečné anekdoty, jako tato: Ač naše policie v Miláně! Ó znamenitá instituce! Lidé vtipní až ke hrůze! Stihali spiklenecky, karbonáře a už ho měli. Šli za ním po ulici, měl hůl, kterou nesl za zády, provlečenou pod rameny. Ale chlap zášed za roh, vzal hůl jen tak do ruky, a policajtů ho pak už nemohli poznat, protože měli stihati člověka s holi za zády a ne s holi v ruce! — Takovým bištorákem ovšem smáli se všichni, až se prohýbali, a on sám se nesmál, ale koulel očima hrozně. A když se mluvílo o tajné policii a její agentech, tu teprve byla na něho hrůza se podívat a upadl do takového maravního rozhořčení, že si ho proto musili vžiti jako člověka přímo, poetivého charakteru, třeba že trochu mluvk.

Vedle policejtů nemávil ještě kněze, ač jim prokazoval všechnu úctu, byli-li nějak přítomni, a žerty, ba které vsak nadával, i když se od nich dlužil a tím více, když jim splácel. Jinak byl štědrým, když peníze měl, jenže z pravidla jich neměl, nebo aspoň ne takové, jaké potřeboval, při němž, aby nemusil měnit, rád dopřával jinému, by za něho almužnu nebo podporu udělil.

Karty, jak již řečeno, hrával vždy s velkým štěstím, ale nikdy nikoho ke hře nesvářel, naopak vždy nabízel a doporučoval raději zábavu jinou, proklínaje karty jako původ mnohého zla. Tvrdival, že za mladých let mival neštěstí ve hře, a nařikal "oh, kdybych byl měl raději méně štěstí v lásce, mohl jsem býti dnes statečně a bohatý muž!"

Stalo-li se někdy, že zůstal ve hře na čestné slovo dlužen, pak jistě zaplatil, poněvadž věděl, že by

se stal jinak nemohlym. Ale pak se s tím chlubil, jakoby byl bitu vyhrál. Za to však, když někdo z mladých lidí jezu zůstal dlužen, byl by ho třeba k zůstávě dohnal. — "Něže a peníze!" bláhal. "Čert je vzal, beztoho na nich není požehání a já jich nepotřím, ale nějakému chudému dluh; pořádek však býti musí a čest je čest!"

V hostinských místnostech býval Elbing postrachem všech slechtických lidí, ovšem panovností velice třásl. Ovšem byl za to velice štědrým, jenže málo kdy kam on dal, poněvadž na konce přece jen vždy takový nešťastník nějakou nemotorností ho rozhořčoval a tak sebe o zprostituté připravil.

Ob čas, tak jednou za čtrnáct dní nebo za týden zvalal k sobě své přátele a známé na "chrbatu" žili na žej, kterýž mival výborný, přímo z Ruska, jak aspoň on sám jistil. To býval jeho skrovný přítel, pravou hernou a hrávalo se časem velice vysoko, což nejedem z hostů hrozně odstával.

Býval to obyčejně některý z mladých důstojníků neb kavalírů, nějaká nová známost. Zadával se do krásných očí slešny Lotky, která přes všecko hubování papinkovo seděla s hráči u stolu, nebo si přišel hledět její rozkošné nohy pod stolem, jež ho rozhořčovala, a na konce odcházel oškápl jako kurve. — Někdy však rozkošná Lotka ušla se nešťastníka, počala s ním písnavovati a tak mu pomáhalo, že na konce skoro vše zas zpět vyhrál. Slečna Charlotte smála se s rozkoší veselé, bezstarostného dítěte, papu se durdl, ale na konce uznal, že "im Spiel kein Vater", a ubožák okouzlenn tím vším podruhé přinesl více peněz a prohrál ještě víc.

Při takových zábavách pilo se obyčejně více vína, jež hosti prohráli a jež "prefatyn" Jakub v láhých přimácel, než čím ze sklepa sestřička.

Snívá Vanda těmto zábavám nikdy neobobovala, ale za to česem bavila se v druhém pokojíku s hosty, kteří si chtěli na okamžik od karet oddechnouti. Bavit uměla se i ona dobře a v umění okouzlit každého vyzvala se stejně, jako její kypřejší a ohnivější sestřička.

Po takových zábavách pak stávalo se, že slečna Loty šla k některému židovi vyplatit modrý hráb, nebo šla se sestřičkou opatřit nějaký nový kus parády, a papá Elbing nakoupil hromadu věcí, jakýchž jejich kuchyně a stůl potřebovaly. Ba časem byl slechtický papinek tak rozradován a tak štědrý, že koupil sám listky do divadla, ač obyčejně ponechával nahodilým titelům svých deor potěšení, aby samy listky opatřily, v kterémž případě ovšem musily vždy úpěnlivě prositi, aby jejich nabádnutí bylo přijato, a slešny mohly se štědrým dárcem, ovšem v přítomnosti přísného papinka zasednouti u loži.

V takové dny pak ukazovala se rodina Elbingovic svému sousedstvu v celé své slávě. Papá hejtman v bezvadném, vysokém cylindru s vousy nakroucenými jako dráty, v žlutých spolkách, zelenavé vestě a tmavomodrém fraku vypadal jako mladík. Slešny pak, vystrojeny jako krábovny, v krásných šatech vystřižených tak hluboko, jak to právě moda vyžadovala, okouzly všechny i ty nejjihlivější sousedky, jež uznaly si, že by svým dverám zuby vyfoukly, kdyby se chtěly mezi chlapy takhle obliet či vysvělel, ale u tak vznešených slešen že je to něco jiného. A pak se vždy několik dnů šeptalo, že ten mladý je nějaký bohatý "von", nebo docela hráb a že teď bude brzy svatba a pan hejtman že se s druhou slešnou odstěhuje.

A ůeta k rodině Elbingovic rostla a rostla, až jednoho dne stalo se něco, co jí dost vážně podkopalo.

XIII.

V polovině let čtyřicátých minulého století, do nichž spadá děj tohoto vypravování, matička Praha hrála se ještě valně od Prahy dnuší.

Bylo to sice velké město s půl druhým statisícem obyvatel a došti známými předstávní Karlem a Smiehovem, ale přece jen město klidné, v němž kromě několika živějších ulic, jež byly jako jeho tepnami, všude jinde pa-

novat klid idyllický, tak že i tráva na ulicích rostla.

Praha žila život klidný bez velkých kloubných radováněk, bez velkého přepychu a velkoměstské rozmáhllosti, ale také bez velké bídy, jež jinak bývala přiznáním veloměst. Kromě doby masopustní Praha skutečně ládně veselí nezala. Všecka zábava točila se kolem divadla, jež hrálo se pro Němce v nádherném stavovském domě na Ovčenském trhu a pro Čechy v zastřešené uličce Jeruzalémské, v místech, kde je nyní cinašská zastávárna.

Toto umístění divadla nejlépe charakterizovalo onu dobu po stránce národní. Česká společnost pražská přece dospěla již tak daleko, že od roku 1842 měla již aspoň své divadlo, jež bylo ovšem jen Popelkou vedle nádherné princezny Thadie Němce. Válek byl to přece jen pokrok proti stavu dřívějším.

Na venek byla ovšem Praha pořád ještě německou. Slušný člověk aspoň na hlavních ulicích jinak než německy nahlas mluvil se neodvážil, poněvadž českým hovorem by byl zavdal pohoršení nebo aspoň sebe sama smyšleným něním a jako sprostáka označil. Dobrých, uvědomělých Čechů, které tehdy ještě zvali posměšně vlastenci nebo po německu "flašencem", nebylo již hrstka, jako na počátku století, ba tvořili již více než dobrou polovinu obyvatelstva, ale toto uvědomění přece ještě nebylo tak silné, aby bylo dovedlo přemoči zakořeněný předstudek a falešný stnd.

Předstudek ten byl tak mocný, že lidé "lepších" stavů pokládali za urážku, když je někdo český oslovil nebo v jejich společnosti český promluvil, ač třeba dobře český znal. Ovšem uměli český, ale jen tolik, kolik potřebovali pro nutně obcování se služebným lidem, jemuž jakožto tvorbou nižším a sprostším dobromyslné dopřávali, aby směl užívati sprostého svého jazyka. Tak silný a zakořeněný byl předstudek proti češtině, že v předních hostincích pražských hostinských nebo sklepníků, třeba byli sami původem Čechové, člověka objednávatého si po česku ani obsloužiti nechtěli.

Přes to však šířilo se vědomí národní třeba pomalu, přece jen stále a do všech vrstev. Nejpozději ovšem jevil se pokrok ten mezi slechtou, kde od počátku století mnozí z těch kavalírů — Čechomilů — pomřeli a noví v době tuhé roučky a germanisace nedorůstali.

Za to mezi úřednictvem, zejména nižším živel český smáhem se rozšiřovalo. Nepříznivá doba ztláhlého byrokratismu ovšem nepouštěla otevřené a okázalé příznění se k českému původu, ale přece již přemnozí úředníci, sami odhodavací českých buditelů na středních školách, dbali toho, aby aspoň z dětí svých odevhalo dobré Čechy.

Pokračování.

Naríkáte na žaludek?

Trápi vás zápeť? Máte častou závrť? Vezměte jednu nebo dvě Severovy Pilulky pro játra. Odpovědněly pro každého, ať muž či žena. Působí beze všech bolestných následků, bez průjmu, zvracení, neb střevních křečí. Nepůsobí žádných nesmání. Jediná zložka přesvědčí vás o jejich léčivých vlastnostech. Krabička těchto pilulek za 25c ve všech lékárnách, W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Ztráta tří milionů dolarů

ročně považována jest americkými vináři pro to, že vládní odbor zapověděl užívati obyčejného vína co přísady do léků, an tím byl lid jen hmlukován. Avšak Víno Medové uznáno eo lék a proto rozhodnuto, že Léčivé Hořké Víno Medové jest skutečný lék pro žaludeční choroby.

Čtěte, co píše pt. Mathilda Pecháček, Prague, Okla.: "Zásilku Vašeho Medového Léčivého Hořkého Vína jsem obdržela a musím doznat, že jest to výtečný lék, údivkující pro žaludek a krevní nemoe. Budu hleděti tento znamenitý výrobek každému odporučiti, neb jsem se přesvědčila, že jest to ten nejlepší uzdravující lék." V lékárnách neb bedničce 12 láhvi za \$3.00 přímo zašle vyřábitel A. V. KOLBA, 2819 Larimer Str., Denver, Colorado.

Potřebný na každé FARMĚ

Jak spolehlivý pohon uspoří práci.

O VREM, že vy, jako jiní far-
meři, chcete seřizit svůj
záhon.

Pomyšlete si, jak mnoho místa a
sily bylo by vám poskytnuto — spo-
leho by vám čas i práci — kdybyste
měli potřebu pohonu příslušného k
okamžité potřebě v každé minutě.

Pomyšlete si, jak mnoho tožů
práce uspořilo by vám to v každé
píve, při ženání dřeva, postě a sro-
pě — při poházení odstředivého
čistění a máníce — při řízení díly,
nebo strojevy.

I. H. C. gasolinový pohon jest v
lí, která jest vždy pohotová při ro-
ce. Nemí třeba, aby byl stálo na
jednom místě, jako větrník, a na zá-
kladě toho mohli konati jen jeden
druh práce.

Pohony jsou konstruovány dle ří-
ných vzorů — jsou přenosné stroje,
které snadno a bez velké práce lze
přesouvovati, kdekoliv práce má být
konána. Dále jsou neobyčejně poho-
ny, kolné i vodorovné, v snosnosti
od 1 do 25 konských sil, vzhledem,
neboe vodou chlazené, neboe gasoli-
nové (použitelné o 12, 15 a 20 kon-
ských silách). Mimo toho jsou různé
řezací, krotivé a řezací potěchy,
z nichž můžete si vybrati.

Tyto pohony jsou jednoduše usta-
veny, takže každý farm a vandro-
jim porozumí.

Jsou silné a trvanlivé — ustave-
né a ohledem na úplnou jistotu, a ve
skutečnosti mají větší pevnost, než
je obyčejně od nich požadováno. Ne-
jsou nemotorné, ani příliš těžké.

Všechny části jsou přístupné, vel-
mi snadno mohou býti vyřazeny a o-
pět znovu sestaveny. Každý stroj
vyvíje více síly, nežli udává náhad-
— abyste tudíž více síly, než na
kolik jste platili.

Jsou naprosto spolehlivé — nenut-
tezte v nich ani jedinou slabou,
nebo bezúčinnou součástku. Jsou
neobyčejně úsporné v spotřebě pali-
va — spotřebují méně než 1 pint
gasolinu na jednu konškovu sílu za
hodinu. Tím se rozumí, že pohon o
dvou konškových silách vyvine (při
normální síle) po 6 hodin při
spotřebě pouhého galonu gasolinu.
Nebylo by pro vás moudrým skou-
šen vyšetřiti a naučiti se, jak I. H.
C. pohony tyto uspoří vám čas a
usnadní práci na vaší farmě.
Lokální naši agenti zaslouží vám na-
stíhání katalogy. Navštivte je za
deseti dalšími podrobnostmi, a nebo
ste na naši úřadovnu.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF AMERICA

(Incorporated)

Chicago, U. S. A.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v čísle 1306 Farnam ulice.
Pravá importovaná piva na čepu. **PLZEŇSKÉ** a **Měšťanské** pivo-
varu v Plzni v Čechách. **Hobrau** **Munich** **Bavaria** pivo. **Pivo Antiker-**
Bush a světově známé **Faust** získalo rozsláhlou reputaci.
Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 407

JETTER BREWING CO.
varí to nejlepší pivo.
Pouze ze sladu a chmele. 217 Objednejte si bednu dues!

PURE CALIFORNIA WINES & BRANDIES
Jos. Bernard
620 Blue Island Ave.
CHICAGO ILL.

Výborná vina kalifornská a importova-
ná. vody mineralni, brandy a všeho druhu li-
hoviny zasílají se do všech částí Spoj. Států.
Píste si o cennik!

Jos. Bernard, 620
Blue Island Avenue,
CHICAGO, ILLINOIS.

STORZ BREWING COMPANY
varí a stačí do lahvi
TRIUMPH A BLUE RIBBON PIVO.
Nejlepší na západě.
OMAHA, NEB. 1917

Metz Bro's Brewing Co.
Nejstarší pivovar v Omaze.
TELEFON DOUGLAS 119
Varí nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.